

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
PERIODISTA

La lliçó de Robson

No és difícil que en el camp més remot de la *town* més grisa de la verda Anglaterra, una de les graderies llueixi un nom propi. Un benefactor, un jugador llegendari, un mànager d'èxit, un president tenaç. La memòria de les persones que han marcat la història d'un club és perenne, al nord enllà i al nord proper. Les quatre graderies de l'estadi Aimé Giral de Perpinyà porten el nom de Chevalier, Vaquer, Desclaux i Goutta: un president, dos campions de França i un finalista, tots amb la USAP. Fa un mes es va fer inevitable recordar aquells dos anys d'exhibició de les vergonyes esportives d'aquest país quan, a l'exterior de Saint James's Park, la vídua i els fills de Sir Robert William Robson, *Bobby* Robson, van descobrir una estàtua que n'honora la vida i la trajectòria. Davant de Portman Road, a Ipswich, una altra creació l'immortalitza. Moltes de les estàtues que s'erigeixen a la vora dels estadis anglesos se sufraguen per subscripció popular.

Robson sempre va ser popular, en el sentit que, sempre en el marc d'una personalitat captivadora, va

dur amb orgull ser de classe treballadora. El seu pare, miner del carbó, va faltar només un dia en cinquanta-un anys de feina a la mina, al comtat de Durham. D'aquí que Robson sempre digués que "arreu on he estat, sempre he gastat els diners del club com si fossin meus: sé el que costen, sent el cinquè fill d'un pare miner". Va conèixer Johnny Haynes, llegenda del

Records

A Barcelona no és recordat, però a Anglaterra li dediquen graderies i estàtues

Fulham, quan enganxava segells a les oficines de Craven Cottage; no es va comprar el primer cotxe fins als 34 anys, i com a mànager de l'Ipswich, va reservar part del pressupost de fitxatges per reformar l'estadi. Una graderia de Portman Road duu el nom de Bobby Robson, així com uns jardins de Newcastle i una locomotora de l'East Coast Train Operating Company. Robson va crear en vida una fundació contra el càncer que ha recaptat més de quatre milions de lliures, de les quals un

milió i mig van arribar en els dies que van voltar el seu funeral, televisat en directe a tot el Regne Unit, on l'admiració i el respecte a Sir Bobby és unànime.

Aquí, el record cap a Robson és una amalgama de reconeixement i d'amargor per un tracte injust. El periodista Jeff King va titular un llibre sobre l'any de Sir Bobby al Barça adaptant un dels seus diàlegs més celebrats a la sala de premsa de l'estadi. "Senyor Robson, se sent com Gary Cooper a *Solo ante el peligro*?" "Ha, ha! No, yo soy Bobby Robson. But casi!" El periodista Jaume Collrell revela que van ser els veterans de l'equip els responsables del malnom *L'avi Miquel*. Al marge del sarcasme, una temporada amb tres títols va ser, gairebé, ignorada. El biògraf de Robson, Bob Harris, explica que el tècnic coneixia la clàusula del seu contracte que habilitava el Barcelona a "passar-lo d'entrenador a mànager", però que estava convençut que el club no s'atreiria a fer el canvi si completava un bon any. Robson va encaixar amb dignitat el fet que el fitxatge de Van Gal estigués escrit. Tampoc va alçar la veu quan el públic va xiular l'equip en la golejada contra el Rayo, o quan la premsa va atribuir a l'autogestió dels jugadors la recordada remuntada contra l'Atlético en la Copa. Va refusar propostes per entrenar de l'Everton, el Celtic, el Besiktas, els dos grans de Lisboa i el Newcastle, el club del seu cor, per respectar el contracte i ser l'*scout* més ben pagat del món. Anys més tard, però, va admetre que no hauria vingut al Barça si hagués conegut el pla del club.

Robson va deixar, més que una frase, una guia futbolística que, si l'apliquéssim en el nostre racó de món, bé podria restablir la justícia que se li va negar en el seu dia. "Què és un club? És el soroll, la passió, el sentiment de pertinença, l'orgull de la ciutat".

L'estàtua de Bobby Robson a l'estadi de l'Ipswich. IPSWICH TOWN